

Lluita per a fer-se amb la majoria d'accions del futur Mallorca, SA

El Mallorca, SA

El RCE Mallorca, sumit actualment en una greu crisi econòmica i esportiva, afronta la conversió en societat anònima entre dues opcions. La de ser una societat d'uns pocs propietaris o la de tenir un accionariat múltiple: un Mallorca d'uns mallorquins o dels mallorquins.

Miquel Dalmau, una opció per a fer més plural la propietat del Mallorca.

JOAN CELIA

El passat dijous dia 9 de gener Miquel Contestí, president del RCE Mallorca des de feia tretze anys, presentava una dimissió irrevocable per "motius de salut". Els diaris, ràdios i televisió local van donar grans espais a la notícia. Semblava que una època de la història de Mallorca acabàs. Pot ser no tant, però sens dubte ser president del Mallorca és un càrrec que fa ganes a no poca gent. El fins aleshores president Contestí deixava un equip en una situació límit: els experts asseguren que la salvació —mantenir-se en primera divisió— seria gairebé un miracle; l'entrenador diu que aguantarà fins el trenta de juny, però no amaga que fou un error no haver anat al Barça del seu amic Johan Cruyff, a la fi de la temporada anterior; els partits que juga en el vell Lluís Sitjar no aconsegueixen arrossegar més que uns pocs milers d'aficionats... i, com se sol dir en mallorquí: "si no vols

brou, tassa i mitja", el proper 30 de juny el RCE Mallorca haurà d'haver-se convertit en el Mallorca, SA. Per això haurà d'haver aconseguit crear societat amb un total de 822 milions de pessetes, sempre que el recurs interposat pel Mallorca per rebaixar aquesta xifra no sigui guanyat.

A les dificultats que pugui tenir qualsevol club de primera divisió per a convertir-se en societat anònima, el Mallorca n'hi afegeix una d'especial. El RCE no té patrimoni. El Lluís Sitjar no és seu —és d'una societat privada—, no té camps d'entrenament, ni ciutat esportiva, ni res de res. L'únic, realment l'únic patrimoni del qual podria disposar és el conformat pels seus jugadors. Si l'equip, com se suposa actualment, baixa a segona, aquest patrimoni es veurà sensiblement minvat.

Però a pesar de tots aquests problemes i d'aquesta situació que a priori podria semblar terminal, el fet és que els movi-

ments per a fer-se amb la majoria de les accions del Mallorca, SA, són continus.

CONTESTÍ, ANAR-SE'N PER A TORNAR-HI

A Mallorca no s'acaba de creure ningú que la dimissió de Contestí representi el seu allunyament definitiu del Mallorca. Ben al contrari, es pensa que la dimissió ha estat una jugada estratègica per a intentar —amb importants ajudes— fer-se amb la majoria de les accions del futur Mallorca, SA. En definitiva, dimitir ara per a tornar en breu temps —el pròxim estiu— com a nou President de la societat anònima en què s'haurà convertit el Mallorca. Sempre, és clar, que aconsegueixi aquests 822 milions, ja que, si no són coberts, el Mallorca passaria directament a segona B.

Segons diuen els que el coneixen, Con-

testí ha dimitit perquè els darrers temps no podia fer el que volia. Segons certes fonts, Contestí creu que el Mallorca sense ell no pot existir. Asseguren que ha dit en públic que "el Mallorca sóc jo". Tothom coincideix en el seu caràcter autoritari i que la seva presidència era tremendament presidencialista. Ell, quan l'interrogen sobre si tornarà o no, es limita a contestar: "No és una possibilitat que descarti".

A més de Contestí, sembla que també hi ha indicis que els empresaris Xavier Cabotà i Gabriel Barceló podrien estar pensant d'entrar en aquest joc de fer-se amb

que és un patrimoni de tots els mallorquins. Pens que el Mallorca no hauria de ser com una finca privada per a uns privilegiats. No es tracta només d'un club de futbol, és una institució esportiva, però també social i cultural que va ser dels nostres pares, és de nosaltres i, en el futur, ha de ser dels nostres fills. De tots els mallorquins". Així entén Miquel Dalmau el futur Mallorca, SA.

¿Com aconseguir aquest "Mallorca per a tots els mallorquins"? Miquel Dalmau i les seues company han pensat en una fórmula original. Es tracta, diu la llei, de co-

pular. Dalmau i el seu grup ho té previst. Han arribat a un acord amb cinc bancs (Caixa de Pensions, Caixa de Balears, Banca March, Banc de Santander i Banca Jover) perquè financin l'operació. Cada mallorquí interessat a fer-se copropietari del Mallorca podrà obtenir a qualsevol d'aquests bancs les 100.000 pessetes en accions, a retornar durant tres anys pagant només l'equivalent a 100 pessetes per dia, inclosos interessos.

Per a Dalmau el que és més important és que els futurs accionistes populars del Mallorca no vegin en aquesta operació

Miguel Contestí, "el Mallorca sóc jo".

JOAN CELIA

part important de les accions.

DALMAU, L'OPCIÓ D'UN MALLORCA PER ALS MALLORQUINS

Al marge dels intents per a fer-se amb el control del Mallorca per part de grups reduïts de persones, hi ha una opció realment innovadora. Si l'operació sortís com els seus promotors l'han ideada, el Mallorca seria —si no l'únic— un dels pocs clubs amb un accionariat popular.

Miquel Dalmau és un soci del Mallorca —president d'AMEBA, empresa propietària de la famosa Clínica Miramar de Mallorca— que ha constituït, amb altres socis, un grup que té per objectiu que el futur Mallorca, SA sigui propietat de la major quantitat possible de mallorquins.

"No m'agradaria que només unes poques persones, deu, dotze, quinze o vint, tenguessin en propietat allò que jo pens

brir els més de 800 milions de pessetes. Doncs bé, Dalmau proposa que almenys 6.000 mallorquins cobreixin, a cent mil pessetes cadascun, un mínim de 600 milions de pessetes. "Els sis mil no és una xifra tancada, simplement és per il·lustrar que sis mil persones són únicament l'1% de la població de Mallorca. Jo estic convençut que hi ha d'haver, si no més, almenys un 1% de mallorquins que estiguin interessats que el Mallorca sigui de tots i no solament d'un reduït nombre de persones. O, el que seria pitjor, que no es pogués arribar a cobrir la xifra de 822 milions de pessetes i el club hagués d'anar a la segona B, cosa que podria representar un risc evident de desaparició".

Aquestes sis mil persones, o més, haurien de comprar accions per un valor de 100.000 pessetes cadascuna. La xifra, tot i no ser exagerada, podria ser un inconvenient per a fer realment un Mallorca po-

una oportunitat per a guanyar doblers. "No es tracta d'un negoci, es tracta de ser propietaris reals d'una entitat que ha estat sempre de tots els mallorquins i que ara podria ser-ho només d'uns quants. Jo voldria que tothom tengués present que no es tracta de demanar-se "¿i que hi guany si em faig soci?", no, del que es tracta és de demanar-se" ¿què hi perd posant 100 pessetes per dia durant tres anys i ser així copropietari del Mallorca?". I vull deixar molt clar que aquesta operació no és en absolut personalista. Ni jo ni cap dels promotors de la idea comprarem més de les 100.000 pessetes en accions i hem adquirit el compromís que tampoc cap de nosaltres optarà a la presidència del Mallorca. Per a mi no és l'important qui sigui president. El que importa és que, primer, el club no desaparegui i, segon, que sigui propietat de tots els mallorquins".

Miquel Payeras